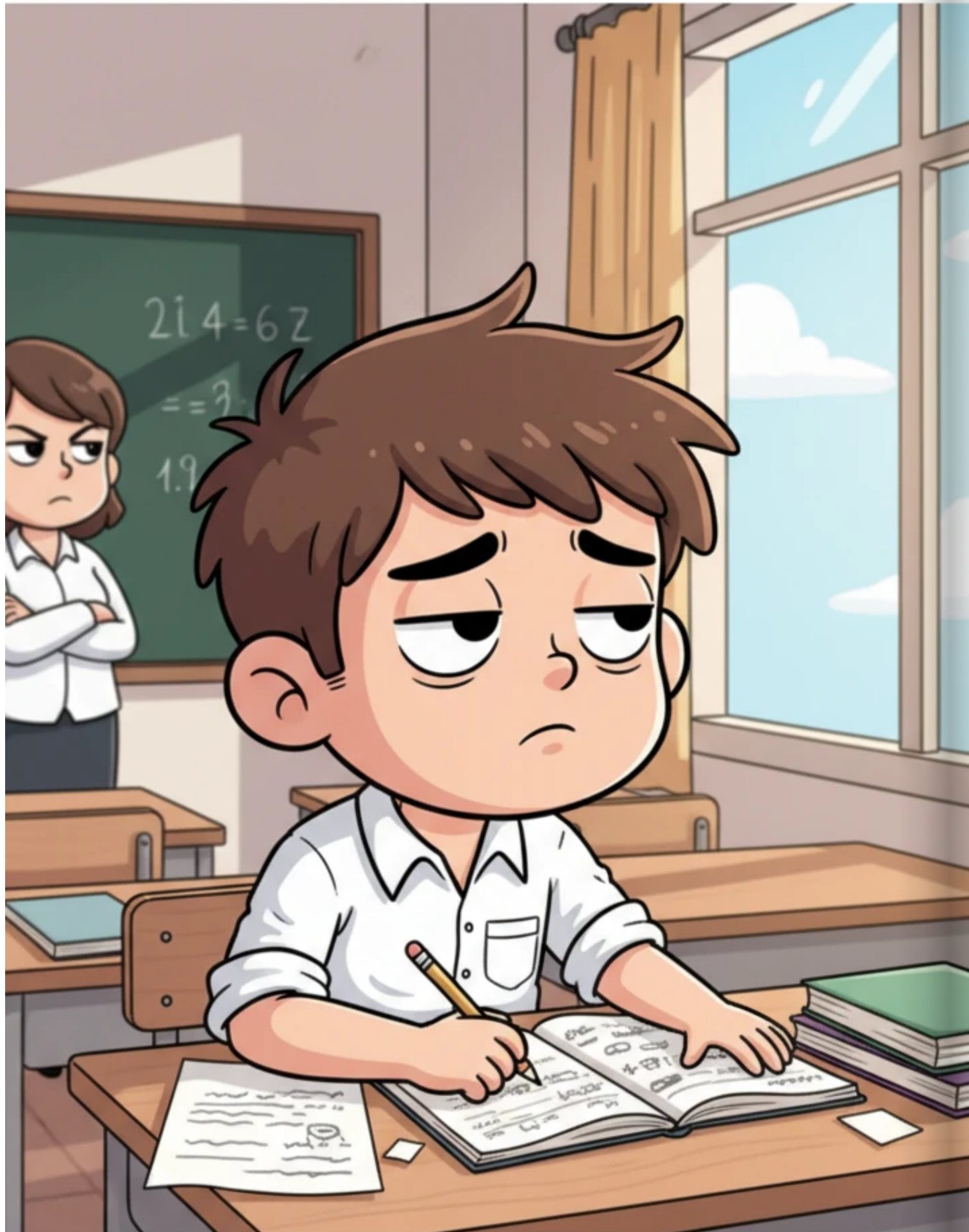

Sự Thay Đổi Của Mình

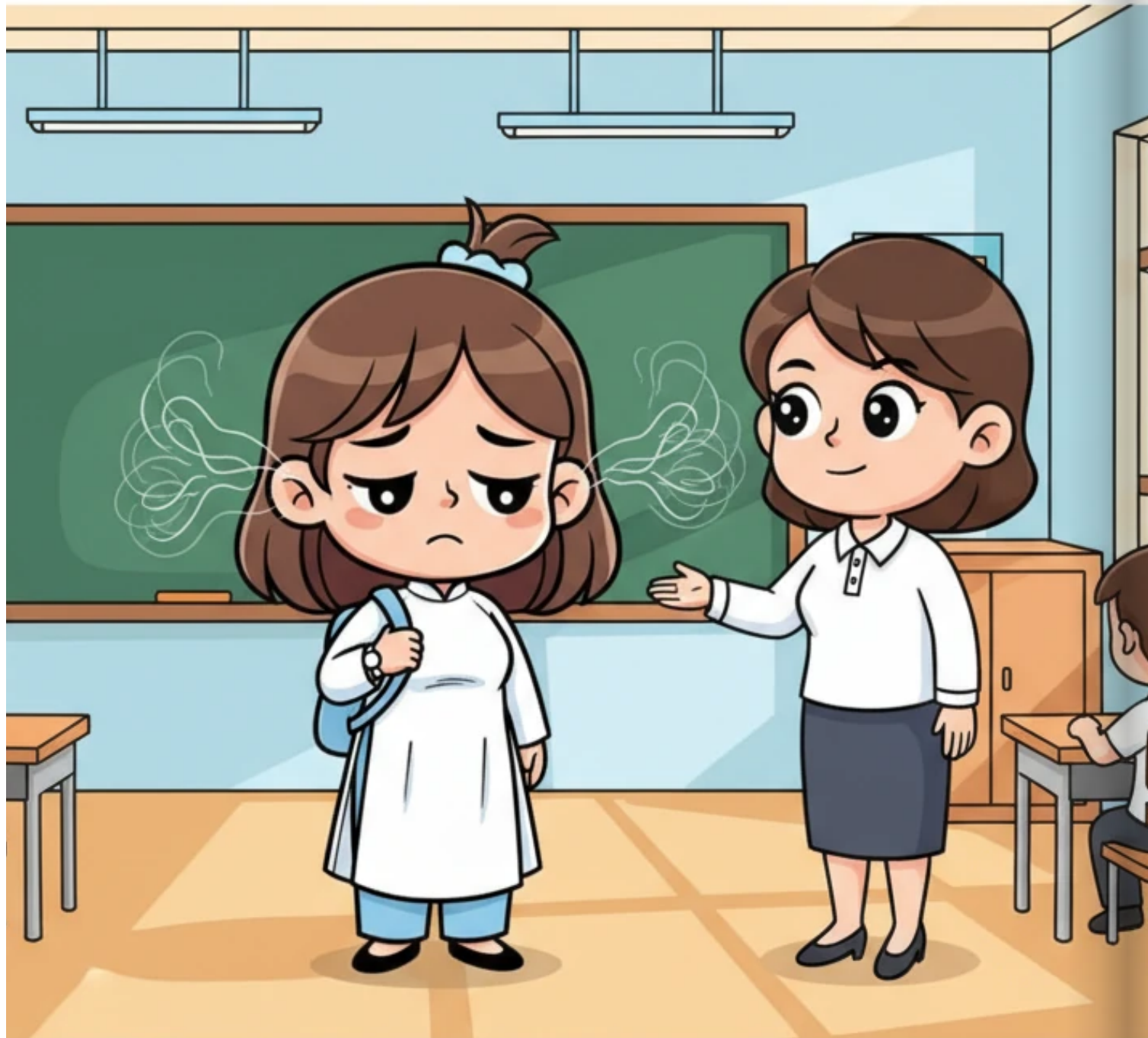
Diệu Thuỳ Bùi

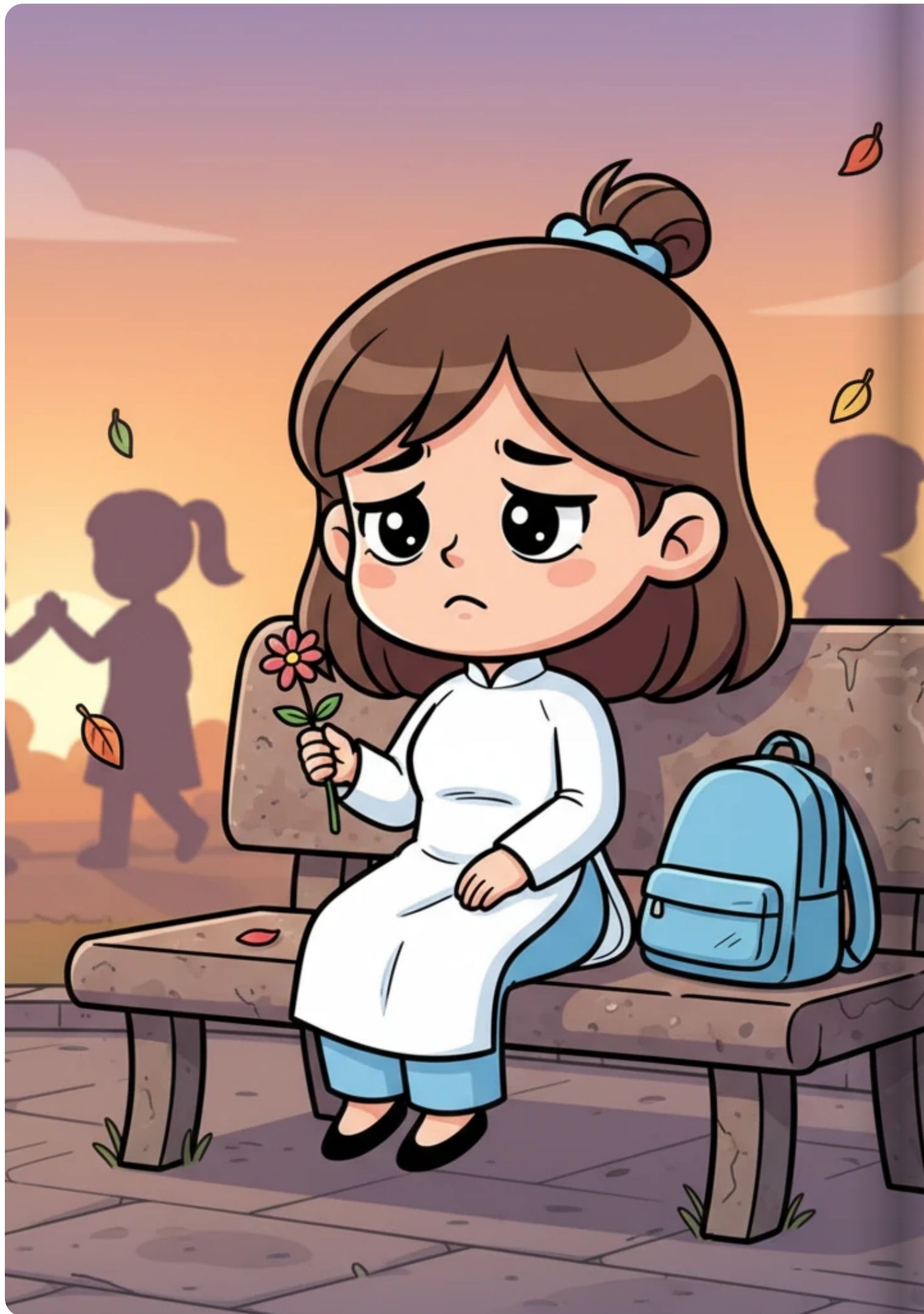
Minh, một cậu học sinh lớp 12 với mái tóc rối bời, thường ngồi gục mặt trên bàn, ánh mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ. Cậu vẽ nguệch ngoạc lên sách vở thay vì chú ý bài giảng, khuôn mặt luôn tỏ vẻ bất cần. Dáng vẻ uể oải, thờ ơ của cậu khiến nhiều giáo viên phải lắc đầu ngao ngán.

Khi bạn bè cố gắng bắt chuyện, Minh thường đáp lại bằng những câu nói cộc lốc hoặc gạt phăng đồ dùng của họ. Một lần, cậu hát đồ chồng sách của một bạn nữ, khiến bạn ấy âm ực và các bạn khác thì khó chịu. Nụ cười nhếch mép của Minh chẳng làm ai thấy vui vẻ.

Thầy cô thường xuyên gọi Minh lên bảng hoặc nhắc nhở cậu về thái độ học tập. Nhưng mỗi lần như vậy, Minh chỉ cúi gằm mặt hoặc nhìn đi nơi khác, không hề tỏ ra hối lỗi hay lắng nghe. Những lời khiển trách cứ thế trôi tuột qua tai cậu, không đọng lại chút nào.

Vào những lúc một mình, ánh mắt Minh lại trở nên buồn bã và lạc lõng. Cậu cảm thấy như không ai thực sự hiểu được những gì mình đang trải qua hay những gì mình muốn nói. Mọi người chỉ thấy sự náo loạn bên ngoài mà không thấy trái tim khao khát được lắng nghe của cậu.

Một buổi trưa hè oi ả, như thường lệ, Minh gục đầu xuống bàn và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Tiếng phấn bảng và giọng giảng bài của cô giáo dần xa, cậu ngủ quên trong lớp học yên tĩnh. Cậu không hề hay biết rằng hôm nay sẽ có một điều khác biệt.

Cô giáo chủ nhiệm, với mái tóc búi gọn gàng và nụ cười hiền hậu, nhẹ nhàng đến bên Minh. Thay vì mắng mỏ hay phạt cậu như mọi khi, cô chỉ khẽ lay vai Minh thức dậy. Ánh mắt cô dịu dàng, không hề có chút giận dữ nào.

Sau giờ học, cô giáo gọi Minh lại trò chuyện riêng, không phải ở phòng kỷ luật mà là ở góc hành lang đầy nắng. Cô hỏi thăm về những khó khăn của cậu, lắng nghe một cách chân thành mà không hề phán xét. Cô còn nhẹ nhàng động viên, khuyên Minh nên mở lòng hơn.

Đêm đó, Minh nằm trần trọc trên giường, những lời nói ấm áp của cô giáo cứ văng vẳng bên tai. Một cảm xúc lạ dâng trào, vừa xúc động vừa hồi hận, nước mắt cậu lăn dài trên má. Cuối cùng, có người đã nhìn thấy và chạm đến trái tim cậu.

Từ ngày hôm đó, Minh bắt đầu thay đổi một cách đáng kinh ngạc. Cậu chủ động giúp đỡ bạn bè, hăng hái phát biểu trong giờ học và luôn nở nụ cười thân thiện. Cậu không còn là cậu học trò cá biệt ngày nào nữa, mà trở thành một người bạn đáng mến.

Giờ đây, Minh là một học sinh gương mẫu, được bạn bè yêu quý và thầy cô tin tưởng. Cậu luôn nở nụ cười tươi tắn, lan tỏa năng lượng tích cực đến mọi người xung quanh. Cuộc đời cậu đã rẽ sang một trang mới, tươi sáng và đầy hy vọng.